

תת"ע (תל אביב) 8694-01-24 - מדינת ישראל נ' בסט קאר חברה לשרותי רכב בע"מ

תת"ע (תל-אביב-יפו) 8694-01-24 - מדינת ישראל נ' בסט קאר חברה לשרותי רכב בע"מ שלום תל-אביב-יפו
תת"ע (תל-אביב-יפו) 8694-01-24
מדינת ישראל

נגד

בסט קאר חברה לשרותי רכב בע"מ

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה במחוז תל-אביב-יפו (בת-ים)

[26.08.2024]

כבוד השופט שי שלהבת

החלטה

רקע וטיעוני הצדדים

בהתאם לכתב האישום שהוגש כנגד הנאשמת, חברה בע"מ, ביום 8.3.22 בשעה 18.45 עצרה רכב מסוג קאיה

שמספרו 71012601 ליד תמרור 437, המסמן מקום חניה לרכב של נכה, בניגוד לתקנה 72(א)(16) לתקנות

התעבורה, תשכ"א-1961.

הנאשמת עתרה לביטול כתב האישום וזאת מכוח התיישנות.

לוח הזמנים בעניינה של הנאשמת, כפי שעולה מהמסמכים שהוגשו על ידה לבית המשפט ומבלי שהדבר נסתר

במסמכים נוגדים מטעם המאשימה, הנו כדלקמן:

· כאמור ביום 8.3.22 אירעה הנסיעה נשוא כתב האישום.

· ביום 17.7.22, פנתה הנאשמת למרכז הארצי לפניות נהגים של משטרת ישראל (להלן: "מפנ"א) בבקשה להסבת

הודעת תשלום הקנס שהתקבלה. יצוין כי בחומר שהוגש מטעם הנאשמת לא נכללה הבקשה, אך המאשימה אינה

מכחישה את הגשת הפניה שלגישת המאשימה, לא התקבלה בשל בעייתיות במסמכים שצורפו אליה. התייחסות לפניה

ובכלל זה למועד הנפקתה מופיעה בתגובת מפנ"א לפניה.

· ביום 3.8.22, הנפיקה מפנ"א לנאשמת תשובה לפיה נדחתה בקשת ההסבה לאור קושי וחוסר בנתונים שנמסרו.

עוד צוין בתשובה כי ככל שיוגש המבוקש בתוך 20 יום, תידון הבקשה בשנית.

· ביום 3.8.22, הנפיקה הנאשמת למפנ"א מסמך שכותרתו "בקשה להישפט". בבקשה צוין כי תשובת מפנ"א לבקשת ההסבה נמסרה לנציג הנאשמת טלפונית. במסגרת הבקשה ציינה הנאשמת כי היא מבקשת להישפט ובסיום הבקשה נכתב: "מכל מקום מאחר אם הדו"ח לא יוסב, נבקש להשפט על דו"ח...". יצוין כי הבקשה לא נכללה בין המסמכים שצירפה הנאשמת לבקשה בפני מותב זה וצורפה לבקשתה להארכת מועד להישפט שהוגשה לבית משפט זה. לבקשתה האמורה, צירפה המבקשת טופס מעקב משלוחים של דואר ישראל שאינו נושא תאריך אך לא צירפה אסמכתא להגעתו של דבר הדואר ליעדו. דומה כי המאשימה אינה מתכחשת לקבלת הבקשה להישפט ולא התייחסה למועד קבלתה, אלא לתוכנה.

· במסגרת טופס "פירוט חובות לחייב" של רשות האכיפה והגביה על שמה של הנאשמת מיום 5.12.23, הופיע חוב בגין הודעת תשלום הקנס נשוא האירוע מיום 8.3.22. עיון במספר הדו"ח ובפרטי האירוע מלמד על כך שמדובר בהודעה הרלוונטית.

· ביום 27.12.23, הגישה הנאשמת לבית משפט זה "בקשה להישפט לחילופין בקשה להארכת מועד להישפט". במסגרת הבקשה צוין כי "הלכה למעשה בקשת המבקשת הנה בקשה להישפט לצורך הסבת הדו"ח או ביטולו מחמת התיישנות, אך מאחר ובמזכירות ביהמ"ש קיים רק הליך של בקשה להארכת מועד להישפט מוגשת הבקשה תחת כותרת זו". כן צוין כי התברר לנאשמת שהדו"ח נשוא הבקשה מופיע במשטרת ישראל כפעיל רק מהודעת המרכז לגביית קנסות. ביום 10.1.24, הגישה המאשימה את התנגדותה לבקשת הנאשמת, תוך הפנייה לנימוקי דחיית בקשתה של הנאשמת ע"י מפנ"א, ללוחות הזמנים הרלוונטיים להגשת בקשה להישפט ולפסיקה מנחה בסוגיית הארכת מועד להישפט.

· ביום 10.1.24, קיבל כבוד השופט האוזרמן מבית משפט זה את הבקשה והורה על הארכת המועד להגשת בקשה להישפט (זאת במסגרת המ"ש 6540-12-23). בהחלטתו ציין כבוד השופט האוזרמן כי לאור המסמכים שצירפה הנאשמת לבקשתה, יגרם לה עיוות דין במידה ולא תינתן לה האורכה המבוקשת.

· ביום 22.1.24, הוגש כתב האישום נשוא תיק זה. עובר לישיבת ההקראה בתיק, הגישה הנאשמת למותב זה בקשה לביטול האישום וזאת לאור היעדרה של עבירה, עבירת עבירה על ידי אחר ו/או בשל התיישנות העבירה לאור העובדה שכתב האישום לא הוגש בתוך שנה ממועד הבקשה שהגישה להישפט. במסגרת בקשתה עתרה הנאשמת לכך שבמידה ולא תתקבל בקשתה, ידחה הדיון בהליך עד לקבלת עמדת המאשימה. לבקשה צירפה הנאשמת, בין השאר, תצהיר לפיו היה הרכב נשוא כתב האישום בידה של אחרת עמו נערך הסכם שכירות שעמד בתוקף ביום ביצוע העבירה לכאורה, העתק תעודות מזהות של אותה אחרת וכן העתק של הסכם השכירות.

· במסגרת ישיבה שנערכה בהליך בנוכחות נציגת המאשימה בלבד, חלק נציגה על עמדת הנאשמת וביקש לקיים דיון במעמד הצדדים.

· במסגרת דיון שנערך לגופה של הבקשה, חזר נציג הנאשמת על האמור בבקשתה וציין כי בקשת המאשימה להגיב על טענות הנאשמת בכתב, מכביד על הנאשמת.

נציג המאשימה, ביקש להגיב בצורה בכתב באופן מסודר שימנע צורך בקיומו של דיון נוסף. בתגובתה הכתובה, טענה המאשימה כי בקשת הנאשמת מחודש אוגוסט 23, הייתה להסבת הדו"ח בלבד ולא נפל פגם בלוחות הזמנים בפעולת המאשימה. ניתוח והחלטה

הוראות החקיקה הרלוונטיות לענייננו, הנן כדלקמן.

סעיף 225א(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "חסד"פ"); עוסק במועדי המצאה והגשת כתב אישום בגין עבירת קנס:

"עברה שנה מיום ביצוע עבירת קנס, לא יוגש עליה כתב אישום ולא תומצא בעניינה הודעת תשלום קנס לפי סעיף 228(ב); ואולם, בעבירת קנס שהיא עבירת תעבורה כמשמעותה בפקודת התעבורה, ובעל הרכב הוכיח כי לא חלה עליו אחריות לעבירה לפי סעיף 27 לפקודה האמורה, ניתן להגיש כתב אישום או להמציא הזמנה למשפט או הודעת תשלום קנס, למי שנהג ברכב אם לא עברו שנתיים מיום ביצוע העבירה." סעיף 225א(ב) לחסד"פ מורה:

"אין באמור בסעיף קטן (א) כדי למנוע הגשת כתב אישום נגד מי שביקש להישפט לפי סעיף 229, אף אם עברו המועדים הקבועים בסעיף קטן (א)."

סעיף 229 לחסד"פ דן בבקשה להישפט בגין הודעת תשלום קנס

229. (א) מי שנמסרה לו הודעת תשלום קנס, ישלם, תוך תשעים ימים מיום ההמצאה, את הקנס הנקוב בהודעה, לחשבון שצויין בה, זולת אם פעל באחת מדרכים אלה:

(2) הודיע, תוך תשעים ימים מיום ההמצאה, בדרך שנקבעה בתקנות, שיש ברצונו להישפט על העבירה....

סעיף 230 לחסד"פ עוסק במועד משלוח ההזמנה למשפט ובאפשרות בית המשפט להאריך את המועד להגשת הבקשה להישפט

"הודיע אדם לפי סעיף 229(א) שברצונו להישפט על העבירה, תישלח לו הזמנה למשפט תוך שנה מיום שנתקבלה הודעתו; בית המשפט רשאי, לקיים את המשפט גם אם אותו אדם ביקש להישפט באיחור..."

מלשון סעיפים 229 ו-230 לחסד"פ שצוינו, עולה כי על מנת להישפט בגין עבירת קנס, יש להגיש בתוך 90 יום ממועד המצאת הקנס בקשה מתאימה. ההזמנה למשפט תישלח לנאשם בתוך שנה מיום קבלת ההודעה ובית המשפט רשאי להאריך את מועד הגשת הבקשה להישפט.

מלשון סעיף 225א לחסד"פ עולה בין היתר, כי כתב אישום בגין עבירת קנס יוגש בתוך שנה ממועד ביצועה ובמקרה של מי שביקש להישפט, לא חלה מגבלת השנה.

במקרה שלפני, על מנת לדון בטענת ההתיישנות שהעלתה הנאשמת יש לקבוע האם היה בידי המאשימה להגיש את כתב האישום בחלוף למעלה משנה ממועד הגשת בקשת הנאשמת להישפט. לשון אחר, האם חלה מגבלת השנה מקום בו הוארך המועד להישפט לאחר שחלפה למעלה משנה ממועד הבקשה להישפט אם לאו כשהאפשרות השנייה נשענת הלכה למעשה על הוראות סעיף 225א(ב) לחסד"פ הקובעת שמגבלת השנה אינה חלה על מי שביקש להישפט.

עיון בהוראות סעיף 230 לחסד"פ עצמו מלמד כי על פניו מילולית יכולות לדור שתי האפשרויות הנדונות. הסעיף בנוי כך שנקבע בו כי למי שביקש להישפט תישלח הזמנה בתוך שנה מיום שנתקבלה הודעתו ולאחר מכן מצוינת אפשרות הקיימת לבית המשפט להאריך את המועד להישפט אף אם הבקשה להישפט הוגשה בחריגה מהמועדים הנקובים בסעיף 229 לחסד"פ. לכאורה, שילוב של הוראות הסעיף מלמד כי על מגבלת השנה לחול גם על מי שאושרה בקשתו להישפט אך לאור המבנה המילולי של הסעיף, יש מקום גם לטענה לפיה מגבלת השנה חלה רק על מי שביקש להישפט במסגרת המועדים הקבועים בסעיף 229 ושונה דינו של מי שהוארך המועד להישפט בעניינו. ככל שתתקבל טענה זו, יחולו על הגשת כתב האישום מועדים אחרים הקבועים בחסד"פ.

עיון בהיסטוריה החקיקתית מלמד כי מגבלת השנה למשלוח ההזמנה למשפט נוספה לסעיף 230 במסגרת תיקון 11 לחסד"פ (ס"ח תשמ"ז מס' 1213). עיון בהצעת החוק שקדמה לתיקון 11 האמור מלמדת כי לא נכללה בה התוספת האמורה לסעיף 230 (ה"ח תשמ"ט מס' 1937)

עוד מלמד העיון בדברי ההסבר לתיקון 11, כי תוקן במסגרתו סעיף 225א לחסד"פ כך שיחיל מגבלת שנה על הגשת כתבי אישום בעבירות קנס כשההסבר לכך הנו: "עבירות קנס ועבירות של ברירת משפט הינן עבירות קלות יחסית. יש לאפשר לאזרח להציג את הגנתו סמוך ככל שניחן לאירוע המיוחס לו ולהשוות את תקופת ההתיישנות לזו הקבועה לגבי העבירות הקלות ביותר, מסוג חטא. לפיכך מוצע להוסיף בחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב].

התשמ"ב 1982- (להלן - החוק), הוראה הקובעת, כי בעבירות אלה תהיה תקופת ההתיישנות שנה אחת בלבד מיום ביצוע העבירה, ולאחריה לא ניתן יהיה עוד להגיש כתב אישום או למסור הזמנה או הודעת תשלום קנס." אפשר שנפלה שגגה בידי, אך עיון בפרוטוקולי דיוני ועדת חוקה חוק ומשפט שעסקו בתיקון 11 לחסד"פ מלמד כי לא נערך דיון משמעותי בנושא קביעת תקופת ההתיישנות בת השנה בסעיף 225א ו/או בסעיף 230 ואפשר שקביעת התקופה הייתה מקובלת על כל הנוגעים בדבר.

לעניות דעתי, ניתן להסיק כי אם כוונת הוספת תקופת ההתיישנות במסגרת סעיף 225א הייתה לפשט את ההליכים ולאפשר לאזרח להציג את הגנתו סמוך ככל האפשר לאירוע, הרי שהרציונל מתקיים גם במקרה של הארכת מועד להישפט. ניתן גם לסבור כי הוספת תקופת ההתיישנות בסעיף 230 בצמוד להוספתה ללשון סעיף 225א נערכה על מנת לוודא אחידות בין הוראות החקיקה השונות ומניעה של היעדר מגבלת זמנים להגשת כתב אישום גם במקרה של הארכת מועד להישפט.

אפשר שבמקרה של הנאשמת שבפני שנדמית כגוף מסודר המתעד את מלוא המסמכים הרלוונטיים, לא מתקיים עד תום הרציונל של מתן אפשרות להתגונן סמוך ככל הניתן למועד האירוע, אך לעניות דעתי, על הקביעה בעניין לשאת אופי כללי, ללא שינוייה בהתאם לאופי הנאשם הרלוונטי.

עיון בפסיקת בית המשפט העליון ובתי המשפט המחוזיים, לא העלה תשובה חד משמעית לשאלה שבפני. עם זאת עיון בפסיקה הנוגעת לפרשנות תקופת ההתיישנות הקבועה בסעיף 225א לחסד"פ מאפשרת להבנתי הקשה גם למקרה שבפני.

במסגרת עפא (ת"א) 23016-09-11 רון משה נ' עיריית חולון (פורסם בנבו, 15.11.11) (להלן: "עניין משה") שיצא מתחת ידיו של בית המשפט המחוזי בתל אביב, נקבעו הדברים הבאים בהקשר לסעיף 225א לחסד"פ, המשליכים להבנתי גם על שאלת ההתיישנות מכוח הוראות סעיף 230:

6. ערעור זה במהותו נסב על שאלה משפטית והיא האם התיישנו עבירות הקנס המיוחסות למערער לאור הוראת סעיף 225 לחסד"פ, אם לאו.

7. אין מחלוקת עובדתית כי הדוחות נשוא הדיון מעולם לא הומצאו למערער - לא בתוך פרק הזמן הקבוע בסעיף 225 א לחוק ולא לאחריו.....

הלכה פסוקה היא כי "ההסדרים שנקבעו בפרק ז' לחוק סדר הדין הפלילי, בעניין סדרי דין מיוחדים בעבירות קנס, לרבות הוראות הנוגעות להתיישנות "יוצרות הסדר מיוחד לעניין עבירות אלה. הסדר זה גובר על הסדר ההתיישנות הרגיל הקבוע בסעיף 9 לחוק" (רע"פ 7927/98 גולדברג נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו]; רע"פ 389/06 עו"ד ירון קוסטליץ נ' עיריית תל אביב, 10.7.06, [פורסם בנבו] הדגש אינו במקור- א.כ).

בע"פ 6629/98 ה"ר נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(4) 346, שעניינו בעבירת תעבורה ובסעיף 239 לחסד"פ, להבדיל מעבירת קנס בעניינו, עומד בית המשפט העליון גם על מהותו של סעיף 225 לחוק, כדלקמן:

" סעיף 225א(א), רישה, שרק אליו יש טעם להתייחס, מורה כי אם "עברה שנה מיום ביצוע עבירת קנס, לא יוגש עליה כתב אישום ולא יומצאו בענינה הזמנה לפי סעיף 222 או הודעת תשלום קנס לפי סעיף 228(ב)...". בשונה מסעיף 239א, הרי שסעיף 225א איננו מסייג את האפשרות להגשת כתב-אישום או להמצאת הזמנה או הודעה בקיום תנאים כאלה ואחרים, אלא מורה כי אין לנקוט איזה מן ההליכים האלה אם עברה שנה מיום ביצוע העבירה ... במקרה דנן, המערער אינו נכנס כלל לגדר "מי שנמסרה לו הודעת תשלום קנס", וזאת על פי קביעותיו העובדתיות של בימ"ש קמא, וממילא אין כל תחולה בעניינו לחריג הקבוע בס"ק (ב) של סעיף 225א, המאפשר להגיש כתב אישום באיחור נגד מי שביקש להישפט בהתאם לסעיף 229א(2)....

אין דעתי כדעת כב' השופט קמא, בקובעו בהחלטת הביניים, כי לכלל האמור בסעיף 225א בדבר אי הגשת כתב אישום לאחר חלוף שנה מביצוע העבירות, ישנו חריג בסעיף 225א(ב) "אשר חל במקרה אשר בו בימ"ש מורה על שיפוט באיחור של מי שלכאורה עבר את העבירה".

בית משפט קמא ציין כי ביחס להודעות הקנס שלא הגיעו ליעדן, הוא מאפשר לתביעה "להחליט האם להגיש כתב אישום באיחור או שלא לעשות כן. משבסופו של דבר החליטה התביעה להגיש כתבי אישום, הרי שהדבר נעשה במסגרת רשות בימ"ש ויש לראות הדברים כמקרה של שיפוט באיחור, עליו חל החריג שבסעיף קטן ב' לעיל"....

מדובר במבחן אובייקטיבי לחלוטין. יש לבדוק - האם הומצאה הודעת תשלום הקנס בתוך פרק הזמן שקבע לכך המחוקק, אם לאו. רק פרשנות כזו תיישם נכונה, הלכה למעשה, את הרציונאל העומד בבסיס קביעת המחוקק את מועד התיישנות המיוחד לעבירות קלות כגון דא, אשר עיקרו בחובה "לאפשר לאזרח להציג את הגנתו סמוך ככל שניתן לאירוע המיוחס לו....

הגשת כתב אישום בחלוף למעלה משנה ממועד ביצוע העבירה יש בה כדי להפגיע את הנאשם ולפגוע ביכולתו להתגונן כראוי."

הקשה מהאמור בעניין משה, מלמד להבנתי על ייחודם של הסדרי ההתיישנות שנקבעו בסעיף 230 לחסד"פ הנכלל בדומה לסעיף 225א במסגרת פרק ז לחסד"פ. כשם שהגשת בקשה להישפט אינה שוללת את מגבלת הזמנים הקיימת בסעיף 225א כך קבלת בקשה להארכת המועד להישפט אינה שוללת את מגבלת הזמנים הנקובה בסעיף 230. כפי שתואר מעלה, הרציונל לקביעת תקופת ההתיישנות במסגרת סעיף 230 זהה להבנתי לזה שנקבע בסעיף 225א כפי שפורש בעניין משה, ואיתו החשיבות הרבה שבמשלוח ההזמנה לדין במסגרת מגבלת הזמנים שנקבעה בסעיף הרלוונטי. לעניין זה ניתן להקביל בין מי שלא קיבל דו"ח בתוך תקופת השנה למי שלא קיבל הזמנה לדין בעקבות בקשתו להישפט בפרק זמן זה. על מי שביקש להישפט חלה המגבלה הנקובה בסעיף 230 על מי שאושרה בקשתו להישפט באיחור.

מסקנה זו עולה ומתיישבת להבנתי עם הקביעה בעניין משה ביחס לפסיקת בית משפט קמא בעניין זה ולפיה אין בהחלטה שיפוטית בדבר הארכת מועד להישפט בכדי לקבוע חריג לסד ההתיישנות ואף "להחיות" התיישנות שפקעה. באופן דומה נפסק במספר הזדמנויות ע"י בתי משפט השלום שאי עמידת המאשימה במגבלת הזמנים הנקובה בסעיף 225א, אינה "מתרפאת" באמצעות אישורה של בקשה להישפט באיחור וכי הגשת הבקשה אינה מונעת ממגישה להעלות את טענת ההתיישנות. כך לדוגמא בתתע (מרכז)

8776-09-20 מדינת ישראל נ' חנאן חאג' יחיא (פורסם בנוב, 12.1.21)

15. השאלה שבמחלוקת היא האם עצם הגשת הבקשה להישפט על ידי המבקשת מונעת ממנה את טענת ההתיישנות? לדידי יש להשיב על כך בשלילה.

16. ראשית, יש לזכור כי המבקשת טוענת כי לא קיבלה הזמנה לדין ונדע לה על קיומם של הדו"חות באמצעות משרד הרישוי. רק לאחר מכן הגישה בקשה להארכת המועד להישפט, אשר נתקבלה, ולאחריה הגישה את הבקשה להישפט, במטרה לבטל את הדו"חות.

17. לא ברור כיצד, לדעת המשיבה, היה על המבקשת לפעול במצב דברים זה. שהרי כידוע טענות לביטול דו"חות נטענות במסגרת בקשה להישפט. טענת המשיבה ולפיה, משהוגשה בקשה להישפט, מוותרת המבקשת על טענת התיישנות, אינה מקובלת עלי.

וכן ב תתע (עכו) 11187-03-22 מדינת ישראל נ' סמירה אריך (פורסם בנוב, 1.8.22) בו קבע בית המשפט בין השאר:

"גם אני סבורה כי תוצאה לפיה נאשם שלא קיבל דו"ח או כתב אישום ונדע לו על כך רק כתוצאה מפניית המרכז לגביית קנסות, למשל, לא יוכל לקבל את יומו בבית המשפט לטעון טענות מקדמיות ככל נאשם אחר, יוצרת מצב אבסורדי ושאינו מתקבל על הדעת ולכן אין מקום לאפשר זאת."

עיון ברע"פ 4967/21 אליהו נחום בע"מ נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 2.8.2021) אליו הפנתה המאשימה, מלמד שצוינה במסגרתו קביעת בית המשפט השלום בדונו בעניין כי "משהגישה המבקשת בקשה להארכת מועד להישפט, מתחילה להימנות תקופה של שנה לשם משלוח ההזמנה למשפט. עם זאת לא נערך במסגרת רע"פ 4967/21 דיון לגופה של השאלה האם רשאית התביעה להגיש כתב אישום/הזמנה לדין משחלפה שנה ממועד הגשת הבקשה להישפט, גם במקרה בו הוארך המועד להישפט בהחלטה שיפוטית ועיקר הדיון עסק בשאלה האם המגבלה הנקובה בסעיף 225א(1) נוגעת למועד משלוח כתב אישום או למועד קבלתו.

בחינת הדיון שנערך בבית משפט השלום במסגרת נחום תתע (י-ם) 5103-02-20 מדינת ישראל נ' אליהו נחום ניהול בע"מ (פורסם בנבו, 2.7.20) מראה כי אף בו לא נקבעה מסקנה לפיה במקרה של הארכת מועד להגשת כתב האישום, לא חל על רשויות התביעה מחסום התיישנות.

"ראוי לציין בהקשר לכך כי קיימים שני שעוני זמן רלוונטיים שרצים בנפרד, האחד ממועד ביצוע העבירה, לגביו חלה על המשטרה חובה לשלוח הודעה על ביצוע העבירה תוך 4 חודשים; והשני מועד הגשת הבקשה להישפט שם חלה על המאשימה חובה להמציא הזמנה לדין בטרם חלפה שנה. משהוארך המועד להישפט על העבירה, הנאשמת לטעמי נמצאת בנקודת זמן השנייה, כלומר מאותו מועד מתחיל מניין הימים למשלוח ההזמנה למשפט בטרם חלוף שנה..."

מהחלטתו של כבוד השופט מהנא ניתן ללמוד שמהוארך על ידי בית המשפט המועד להישפט, מתחילה תקופת ההתיישנות להגשת כתב האישום ממועד הגשת הבקשה להישפט, אך אין בה קביעה לפיה מעת שאושרה הבקשה להישפט, לא חלה כל הוראת התיישנות באשר להגשת כתב האישום. לגופו של עניין קבע כבוד השופט מהנא כי לא חלפה שנה ממועד הבקשה להישפט וזאת בעוד שבמקרה שלפני, אין מחלוקת כי חלפה תקופה של למעלה משנה. "משהוגשה הבקשה להישפט ביום 01.08.19, תקופת ההתיישנות של שנה מתחילה להימנות מהמועד הנ"ל ומשהוגש כתב האישום ביום 11.02.20, ברי כי טרם חלפה שנה, ועל כן לא חל המחסום הדיוני מפני משלוח ההזמנה למשפט ולטעמי דין הבקשה להידחות."

במסגרת תתע (חד') 10070-11-21 אבו רקייה מוחמד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 4.2.22) (להלן: "עניין אבו רקייה"), נקבע על ידי כבוד השופטת פלד בבית המשפט לתעבורה בחדרה במקרה בו נטענה טענת התיישנות דומה לזו המועלית בפני, כי "על המאשימה לשלוח למבקש הזמנה למשפט בתוך שנה מיום קבלת ההחלטה על הארכת מועד להישפט". עם זאת יצוין כי כממצא שבעובדה קבעה כבוד השופטת פלד בדחיית עתירת הנאשם בפניה, כי בקשתו של הנאשם להישפט לא טופלה במועד שהוגשה בשל חוסר ביפוי כוח ועל כן מאובחן המקרה שנדון בעניין אבו רקייה מהמקרה שבפני, בו אין מחלוקת כי הוגשה בקשה להישפט ללא קבלת תגובה או הערות מטעם המאשימה.

במסגרת תתע (צפת) 15827-05-22 רביע סאלח נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 1.10.23) (להלן: "עניין סאלח"), חזרה כבוד השופטת שהין על ההלכה לפיה המועד הקובע הנו מועד הגשת הבקשה להישפט וסברה כי התקופה שחלפה ממועד הגשת בקשת הנאשם להישפט אינה רלוונטית. עם זאת דומני שאף בעניין סאלח התקבלה ההחלטה מקום בו לא הוכחה פוזיטיבית הגשת הבקשה להישפט במועד הנטען.

יוסף כי החלטת בית המשפט במסגרת המ"ש 6540-12-23 הייתה כאמור להאריך את המועד להישפט ועל כן ניתן היה לסבור שהנאשמת מנועה מלהעלות טענת התיישנות ולחילופין שבפועל משלא חזרה וביקשה לבטל את כתב האישום תחת הארכת המועד להישפט, זנחה אותה. בהקשר זה יש לפנות לאמור בעניין משה שצויין מעלה: "העובדה שעל פי סעיף 149 לחסד"פ ניתן לטעון טענת התיישנות לאחר תחילת המשפט, כלומר לאחר הקראת כתב האישום, גורמת לכך שטענת התיישנות מתבררת לגופה רק לאחר שבית המשפט כבר הכריע בסוגיית ההמצאות לנאשם; אך אין לראות בנאשם כמי שביקש להאריך לו את המועד להישפט. הרי הוא לא ביקש זאת כלל ועיקר. כל שביקש הוא לטעון כי העבירות התיישנו ואם ניתן לטעון טענה זו רק לאחר הגשת כתב האישום, אין פירושו של דבר שהוא אכן ביקש להאריך לו את המועד להישפט, אלא מדובר בעניין פרוצדורלי הנעוץ בסדרי הדין." בקבלת בקשתה של הנאשמת להישפט באיחור, אפשר בית המשפט הנכבד לנאשמת את יומה בבית המשפט ואת היכולת לברר את טענת התיישנות בעניינה. הדבר בולט לאור הסעדים החלופיים שביקשה הנאשמת בפנייתה לבית המשפט במסגרת המ"ש וביניהם בקשה לביטול הדו"ח. יוסף שעיון בבקשה שהגישה הנאשמת למפנ"א מלמד כי נכללה בו כאמור, הן בכותרתה והן בגוף הפניה, בקשה להישפט ולא בקשה להסבת הדו"ח בלבד, כסברת המאשימה בטיעוניה. העולה מכל האמור לעיל הנו שמכתב האישום הוגש לאחר חלוף למעלה משנה ממועד הגשת הבקשה להישפט ולא הוצגה הזמנה לדין שנשלחה לנאשמת במהלך השנה האמורה, הרי שדינו של כתב האישום להתבטל מחמת התיישנות. אשר על כן, יבוטל כתב האישום שהוגש כנגד הנאשמת במסגרת הליך זה. זכות ערעור כחוק ניתנה היום, כ"ב אב תשפ"ד, 26 אוגוסט 2024, בהעדר הצדדים.